

Arrest

nr. 181 696 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 26 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 27 september 2011 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 oktober 2013, inzake het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 6 december 2013 een volgende asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal op 23 december 2013 in overweging genomen, doch op 15 april 2014 wordt andermaal beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 129 877 van 23 september 2014.

1.3. Verzoeker dient op 28 oktober 2014 een volgende asielaanvraag in. De commissaris-generaal neemt op 7 november 2014 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 135 734 van 22 december 2014 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Bij vonnis van 26 februari 2015 van de rechtbank van eerste aanleg van Gent wordt de gewone adoptie van verzoeker door de heer R. V. A., van Belgische nationaliteit, rechtsgeldig verklaard.

1.5. Verzoeker dient op 31 augustus 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 1 maart 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 31.08.2015 werd ingediend door:

Naam: [V. A.] Voorna(a)m(en): [K.] Nationaliteit: Bangladesh

Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...] Rr: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn adoptievader [V. A. R.] [...]. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van oorsprong of origine. Ter staving van dit ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd: een attest van onvermogen uitgegeven door de plaatselijke overheden op 20.06.2015, een aanslagbiljet IJ 2013 AJ 2012 op naam van de referentiepersoon, 281.10 van het jaar 2014 eveneens op naam van de referentiepersoon, een bewijs van aansluiting mutualiteit 08.07.2015 voor beiden, een verklaring door de referentiepersoon dd. 07.08.2015 in verband met het ten laste zijn, attest OCMW dd. 25.06.2015, een huurcontract dd. 27.11.2008, een document/loonbrief betreffende het inkomen van de referentiepersoon afgestempeld door de Stad Deinze op 17.07.2015.

Op basis van deze voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds financieel/ materieel afhankelijk was van in het land van herkomst. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds in 2011 is ingereisd in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij sindsdien het land verlaten heeft. De adoptie van betrokkene werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 24.04.2015. De verklaring betreffende het ten laste zijn betreft de situatie van nadat betrokkene in België was aangekomen, dit is niet de bedoeling. Het feit dat betrokkene pas in 2015 officieel werd geadopteerd door de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vereiste. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen. Het bewijs van onvermogen uit Bangladesh is bovendien ontoereikend. Het attest getuigt van de huidige situatie van betrokkene. Onafgezien van het feit dat hij er geen eigendommen heeft, hoeft het niet te verbazen dat betrokkene er heden geen aanzienlijke financiële reserves heeft, hij verblijft immers al jaren (illegaal) in België.

Bovendien is het ook merkwaardig dat het paspoort, dat uitgegeven werd op 07.08.2015 door overheden van Bangladesh te Brussel, niet de nieuwe familienaam vermeldt van na de adoptie, maar betrokkenes oorspronkelijke familienaam. Bovendien staan in het attest van onvermogen als ouders van betrokkene, nog steeds de eigenlijke ouders van betrokkene vermeld. Dit doet vermoeden dat de adoptie niet werd doorgegeven aan de Bengaalse autoriteiten en betrokkene dus volgens de Bengaalse

autoriteiten, nog steeds kind is van zijn eigen ouders. Dit brengt uiteraard de waarachtigheid van de gezinsband met de Belgische referentiepersoon in het gedrang.

Gezien deze elementen wordt het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat hij ten laste was van de Belgische onderdaan in zijn land van herkomst.

Terwijl verzoeker weldegelijk als behoeftig beschouwd dient te worden in zijn land van herkomst en steeds ten laste was.

Zodat artn. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 40bis Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Indien een geadopteerde dertdelander een lang verblijf wenst te krijgen, dient hij te bewijzen dat hij ten laste is van de Belgische onderdaan bij wie hij zich vervoegd heeft.

De Vreemdelingenwet vereist geen anterioriteitsvereiste jegens de Belgische onderdaan. De geadopteerde dient in zijn geboorteland niet ten laste te zijn van de Belgische onderdaan. Hij dient wel als behoeftig aanzien te worden in zijn land van oorsprong (N. DE MOOR, Gezinshereniging, Kluwer, 2013, p. 33, nr. 4.2.2.4.).

Dat is evident: bij geadopteerde kinderen of meerderjarigen uit een niet-EU land, is deze persoon voorheen evident nooit ten laste. Hij wordt slechts ten laste op het moment dat hij geadopteerd wordt, dan wel feitelijk in het Belgisch gezin wordt opgenomen.

Er anders over oordelen zou compleet tegen de ratio van de wet ingaan. Geen enkele geadopteerde is sedert zijn geboorte ten laste van de adoptant. Geen enkele geadopteerde zou nog een verblijf van langere duur kunnen verkrijgen.

Er dient dus nagegaan te worden als verzoeker behoeftig was in zijn land van herkomst. Ook het gemeentebestuur oordeelde daar zo over. Vóór de aangifte heeft verzoeker gevraagd mee te delen welke documenten vereist waren. Men vroeg dan om een attest te bezorgen met vermelding van onvermogen uit het land van herkomst.

Dat document werd gevoegd bij de aanvraag op 31.08.2015. Het gemeentebestuur vroeg geen bijkomende stukken op. Het dossier was volledig.

Verwerende partij erkent weliswaar dat verzoeker in België ten laste is van dhr. [R. V. A.], doch meent dat verzoeker ook in zijn land van herkomst ten laste diende te zijn van zijn adoptievader.

De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief.

Verzoekende partij kan aanstippen dat hij in zijn land behoeftig was: hij had geen werk en beschikte niet over een onroerend goed of roerende goederen van een zekere waarde. Verzoeker kan verwijzen naar het voorgelegde attest van onvermogen uit zijn land van herkomst.

Verwerende partij stelt dat het attest van onvermogen ontoereikend is, omdat het vermeldt dat verzoeker noch over onroerende goederen, noch over financiële reserves beschikt.

Wat kan verzoeker nog meer voorleggen?

Verwerende partij is overigens contradictorisch. Enerzijds wordt gesteld dat het attest ontoereikend zou zijn, anderzijds wordt eraan toegevoegd dat het niet hoeft te verbazen dat verzoeker over geen financiële reserves beschikt...

Kortom, verwerende partij erkent zelf dat verzoeker behoeftig is, maar wil bijkomende bewijzen?!

Verwerende partij laat zich tenslotte wantrouwig uit over het paspoort van verzoeker, doch gaat voorbij aan de erg stugge administratie van de ambassade van Bangladesh.

Concreet vroeg verzoeker een paspoort aan met zijn huidige naam, [K. V. A.]. Om een paspoort te kunnen krijgen, diende hij zijn identiteit te bewijzen aan de hand van zijn originele Bengaalse geboorteakte. Deze akte vermeldde (en zal altijd vermelden) de naam waarmee verzoeker geboren was, zijnde [K. R.].

Gelet op de discrepantie tussen beide achternamen, wou de ambassade enkel een paspoort afleveren met de naam op de geboorteakte, zijnde [R.].

Verzoeker is nog steeds bezig om alle aktes in zijn land van herkomst te laten aanpassen, minstens om een affidavit te verkrijgen."

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De voorziene motieven zijn op zich pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent ouder dan eenentwintig jaar ten laste van een Belgische onderdaan. De in dit verband relevante wetsbepalingen worden hieronder weergegeven.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden

*tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...]"*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing verder als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Het is niet betwist dat verzoeker opdat hij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan die hem adopteerde in België.

Er kan worden aangenomen dat de Belgische wetgever in het kader van de gezinshereniging met Belgen aansluiting heeft gezocht bij de begrippen zoals deze reeds bestonden in het kader van de gezinshereniging met burgers van de Unie, waardoor voor de interpretatie van het begrip 'ten laste' kan worden verwezen naar de interpretatie van dit begrip in het Unierecht.

Opdat kan worden aanvaard dat een descendent ouder dan eenentwintig jaar ten laste is van zijn of haar ouder, burger van de Unie dient het bewijs voor te liggen dat hij of zij materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon die in België verblijft omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid bestaat in het land van oorsprong of herkomst op het moment dat men

verzoekt zich bij de referentiepersoon te mogen voegen. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad benadrukt dat er, wat het “ten laste” zijn betreft, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verweerder betoogt in de eerste plaats dat verzoeker, opdat hij als “ten laste” kan worden beschouwd, het bewijs dient te leveren dat “er reeds een afhankelijkheidsrelatie [bestaat] van in het land van oorsprong of origine” en in casu op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker reeds financieel / materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Hij stelt dat het gegeven dat verzoeker in België ten laste is gevallen van de Belgische referentiepersoon niet volstaat en verzoeker “geen verblijfsrecht [kan] ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door ettelijke bevelen niet op te volgen”. Hij benadrukt dat het gegeven dat verzoeker pas in 2015 officieel werd geadopteerd door de referentiepersoon aan het voorgaande geen afbreuk doet. Daarenboven oordeelt verweerder dat het voorgelegde bewijs van onvermogen uit Bangladesh ontoereikend is om aan te tonen dat verzoeker in zijn herkomstland is aangewezen op de materiële dan wel financiële steun van de referentiepersoon. Verweerder wijst er op dat, onafgezien van het gegeven dat verzoeker geen eigendommen heeft in dit land, het niet hoeft te verbazen dat hij er heden geen aanzienlijke financiële reserves heeft en dit gelet op zijn jarenlang illegaal dan wel precair verblijf in België. Er wordt verder aangestipt dat het paspoort van verzoeker en het door hem voorgelegde attest van onvermogen uit zijn herkomstland nog verwijzen naar zijn oorspronkelijke familienaam dan wel nog steeds de biologische ouders van verzoeker vermeldt. Hij stelt dat niet blijkt dat de adoptie reeds werd doorgegeven aan de Bengaalse autoriteiten waardoor verzoeker volgens deze autoriteiten nog steeds kind zou zijn van zijn oorspronkelijke ouders.

Het is in casu wezenlijk niet betwist dat verzoeker in België ten laste valt van de Belgische referentiepersoon. Evenmin wordt betwist dat, zoals verweerder vaststelt in de bestreden weigeringsbeslissing, het bewijs niet voorlag dat er reeds sprake was van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst. Verzoeker betoogt evenwel dat de Vreemdelingenwet niet vereist dat er in het herkomstland reeds sprake dient te zijn geweest van een afhankelijkheidsband en stelt dat het volstaat dat hij het bewijs levert enerzijds dat hij in België ten laste is van de referentiepersoon en anderzijds hij in het herkomstland onvermogen of behoeftig is. Hij stelt dit bewijs wel degelijk te hebben geleverd en dat anders oordelen erop neer komt dat hij in de onmogelijkheid wordt geplaatst het vereiste bewijs te leveren, nu (in België) geadopteerde derdelanders evident nooit reeds van in het herkomstland ten laste waren. Hij benadrukt in zijn herkomstland geen werk te hebben gehad en niet te hebben beschikt over een onroerend goed of roerende goederen van een zekere waarde. Hij verwijst naar het door hem bij de aanvraag voorgelegde attest van onvermogen uit het land van herkomst. Hij stelt niet in te zien wat hij nog meer kan voorleggen tot bewijs van het behoeftig of onvermogen zijn in het herkomstland en het contradictorisch is te oordelen enerzijds dat het attest van onvermogen ontoereikend is en anderzijds toe te voegen dat het niet hoeft te verbazen dat hij heden niet over financiële reserves beschikt in het herkomstland. Hij wijst ten slotte op de erg stugge administratie van de Bengaalse ambassade om te verantwoorden waarom zijn paspoort nog steeds zijn oorspronkelijke familienaam vermeldt.

De interpretatie van verzoeker van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In deze kan immers worden verwezen naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), bevestigd door het reeds genoemde arrest Reyes, waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”). In voormelde rechtspraak wordt uitgegaan van de situatie waarin het familielid vanuit zijn herkomstland een verzoek richt tot een lidstaat om een burger van de Unie aldaar te vervoegen en waarbij dit familielid het bewijs dient te leveren op het moment van de aanvraag in zijn herkomstland ten laste te zijn van deze burger van de Unie. In casu doet deze situatie die de Europese regelgever en het Hof van Justitie voor ogen hadden zich als dusdanig niet voor. Verzoeker doet immers een beroep op het begrip “*ten laste zijn*”, niet in het land van herkomst op het ogenblik dat hij de aanvraag doet, doch na een precair van verblijf van meerdere jaren in België waarin hij stelt ten laste te zijn gekomen van een Belgische onderdaan die hem heeft geadopteerd en zonder dat hij voorafgaand aan de komst naar België op enige wijze afhankelijk was van deze Belgische onderdaan. Om als ‘*ten laste*’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoeker bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat verweerder de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men wil vervoegen, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. In casu is het, zoals reeds werd aangeduid, wezenlijk niet betwist dat er geen bewijsstukken voorliggen dat verzoeker in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste was van zijn Belgische adoptievader.

Verzoeker wijst er op dat hij de referentiepersoon pas in België heeft leren kennen en hij heden dus onmogelijk het bewijs kan leveren dat hij in zijn herkomstland reeds te zijnen laste was. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet is betwist dat verzoekers verblijf in België steeds precair was en dat verzoeker voorafgaand aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 26 februari 2015 waarbij zijn adoptie door de Belgische referentiepersoon rechtsgeldig werd verklaard reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een situatie van onvermogen die men voor zichzelf creëerde door bevelen om het grondgebied te verlaten niet op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn concrete geval kennelijk onredelijk is om het bewijs te vragen dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging, ten laste is van de referentiepersoon, of dat aldus wordt ingegaan tegen de ratio legis. De thans bestreden beslissingen verhinderen verzoeker ook geenszins om na een terugkeer naar zijn herkomstland, en indien alsnog komt vast te staan dat hij aldaar zonder steun van de referentiepersoon niet in zijn levensbehoeften kan voorzien en dient te worden ondersteund door deze laatste, alsnog een visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Daarenboven heeft verweerder ook geoordeeld dat het voorgelegde attest van onvermogen gedateerd op 20 juni 2015, waarin wordt aangegeven dat verzoeker in zijn herkomstland noch onroerende eigendommen noch belangrijke financiële reserves heeft, in ieder geval ontoereikend is om aan te tonen dat hij in zijn herkomstland is aangewezen op de materiële dan wel financiële steun van de referentiepersoon. Verweerder wijst er op dat, onafgezien van het gegeven dat verzoeker geen eigendommen heeft in dit land, het niet hoeft te verbazen dat hij er heden geen aanzienlijke financiële reserves heeft en dit gelet op zijn jarenlang illegaal dan wel precair verblijf in België. Er wordt verder aangestipt dat het paspoort van verzoeker uitgereikt op 7 augustus 2015 en het door hem voorgelegde attest van onvermogen van de plaatselijke overheden uitgereikt op 20 juni 2015 – oftewel beide officiële documenten van de autoriteiten van verzoekers land van herkomst die dateren van na het vonnis van 26 februari 2015 van de rechtbank van eerste aanleg te Gent waarbij de gewone adoptie van verzoeker door de Belgische referentiepersoon rechtsgeldig wordt verklaard – nog verwijzen naar zijn oorspronkelijke familienaam dan wel nog steeds de biologische ouders van verzoeker vermeldt. Hij stelt dat niet blijkt

dat de adoptie reeds werd doorgegeven aan de Bengaalse autoriteiten waardoor verzoeker volgens deze autoriteiten nog steeds kind zou zijn van zijn oorspronkelijke ouders.

Verzoeker betoogt in dit verband dat hij in zijn herkomstland behoeftig was, nu hij aldaar geen werk had en niet beschikte over onroerende goederen dan wel roerende goederen van een zekere waarde. Hij wijst op het door hem bij de aanvraag voorgelegde attest van onvermogen, waaruit moet blijken dat dit nog steeds het geval is.

De Raad wenst in antwoord hierop te benadrukken dat, in het licht van de invulling van het begrip "*ten laste*" waarop reeds werd ingegaan, de vraag die zich wezenlijk stelt niet zozeer is of verzoeker zelf in zijn herkomstland heden al dan niet onroerende goederen dan wel roerende goederen van een zekere waarde of inkomsten heeft dan wel of hij aldaar is aangewezen op de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Uiteraard is het eerste relevant voor de beoordeling van het tweede, doch het door verzoeker gestelde als zou het steevast volstaan dat hij aantoonde aldaar behoeftig te zijn (geweest), in de zin dat hij geen onroerende dan wel roerende bezittingen of inkomsten heeft (had), kan niet worden aangenomen.

Het is niet betwist dat verzoeker in het verleden in zijn herkomstland niet afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon om in zijn behoeften te voorzien, niettegenstaande het gegeven dat hij – zoals hij thans aangeeft – ook op dat ogenblik aldaar niet werkte en er geen onroerende of waardevolle roerende goederen of inkomsten had. In dit verband legt verzoeker thans zelf bijkomend een verklaring van zijn biologische vader voor waarin deze stelt dat verzoeker tot midden 2011, of tot voor zijn komst naar België, te zijnen laste was en dat hij instond voor verzoekers eten, kleding, studies en gezondheidszorg. Verzoeker bracht ter ondersteuning van zijn thans voorliggende aanvraag geen concrete stukken of gegevens aan dat zijn situatie in het herkomstland intussen dermate zou zijn gewijzigd dat hij heden bij terugkeer voor zijn levensonderhoud alsnog zou zijn aangewezen op de Belgische referentiepersoon. Verweerder merkte in dit verband ook correct op dat verzoekers paspoort uitgereikt op 7 augustus 2015 nog de familienaam van zijn biologische ouders vermeldt en ook in het attest van onvermogen de biologische ouders van verzoeker worden vermeld. Verzoeker weerlegt met zijn betoog het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat zijn nationale autoriteiten op de hoogte zijn van de adoptie waardoor hij voor hen nog steeds het kind is van zijn biologische ouders. Daarenboven merkt de Raad op dat nu overeenkomstig artikel 355 van het Burgerlijk Wetboek volle adoptie slechts is toegestaan ten aanzien van een persoon die bij de neerlegging van het verzoekschrift tot adoptie minder dan achttien jaar oud was, en verzoeker bij zijn komst naar België reeds 20 jaar was, in casu slechts een gewone adoptie voorligt waarbij de banden met de oorspronkelijke familie niet worden verbroken. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de biologische ouders van verzoeker hem niet langer willen of kunnen ondersteunen bij terugkeer naar het herkomstland. In de thans bijkomend voorgelegde verklaring van verzoekers vader wordt aangegeven dat na verzoekers verandering van religie en zijn vertrek naar België hij deze niet langer ondersteunt, doch hierin kan niet worden gelezen dat de biologische ouders hiertoe niet langer bereid zouden zijn of hiertoe niet langer in staat zouden zijn. In zijn feitenrelaas stelt verzoeker verstoet te zijn door zijn ouders omwille van zijn bekering, doch de Raad wijst erop dat de bevoegde asielinstanties vaststelden dat deze bekering geloofwaardigheid mist en ook dat verzoekers algemene geloofwaardigheid was ondermijnd. Nu verzoeker thans een recent stuk aanbrengt van zijn biologische ouders blijkt verder dat er wel degelijk nog contacten zijn en dat deze laatsten bereid waren om een verklaring op te stellen ter ondersteuning van verzoekers verblijfsprocedure in België. Dit wijst er eerder op dat de biologische ouders nog bereid zijn om verzoeker te helpen. Het gegeven dat de vader sinds verzoekers komst naar België geen noodzaak meer zag om zijn zoon te ondersteunen, waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker enerzijds in het kader van zijn asielprocedures gerechtigd was op opvang vanwege de Belgische Staat en anderzijds verzoeker tijdens zijn precair verblijf in België ten laste werd genomen door de Belgische referentiepersoon, betekent andermaal nog niet dat de ouders niet langer bereid of in staat zijn om in te staan voor verzoekers basisbehoeften indien deze terugkeert naar Bangladesh en hiertoe een noodzaak bestaat. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn precair verblijf in België kennis heeft gemaakt met een Belgische onderdaan die voor hem wenste in te staan en bereid was hem te adopteren, wijst er op zich nog niet op dat hij ook in het herkomstland is aangewezen op de steun van deze Belgische referentiepersoon. In het licht hiervan, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het voorgelegde attest van onvermogen nog niet volstaat als bewijs dat verzoeker in zijn herkomstland daadwerkelijk is aangewezen op de Belgische referentiepersoon om in zijn levensbehoeften te voorzien.

Verzoeker tracht thans te verduidelijken waarom nog een paspoort met vermelding van de oorspronkelijke familienaam werd voorgelegd en brengt in de loop van de procedure stukken naar voor waaruit moet blijken dat zijn autoriteiten intussen wel degelijk op de hoogte zijn van zijn nieuwe naam en een nieuw paspoort met aangepaste familienaam. Noch deze a posteriori uitleg – waarbij een stugge houding van de Bengaalse autoriteiten bovendien niet concreet wordt aangetoond – noch de in de loop van de procedure bij de Raad voorgelegde nieuwe stukken lagen evenwel voor bij verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Er blijkt aldus niet dat dit betoog dienstig is in het kader van huidig beroep. De Raad dient zich optredend als annulatierechter immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de gegevens zoals deze op dat ogenblik voorlagen bij het bestuur. In het licht van de vaststelling dat bij een gewone adoptie de banden met de oorspronkelijke familie niet worden verbroken, merkt de Raad ten overvloede op dat verzoeker wezenlijk ook in gebreke blijft aannemelijk te maken dat de ingeroepen traagheid of stugheid van de Bengaalse autoriteiten of de gegevens dat verzoeker thans alsnog een paspoort met aangepaste familienaam kan voorleggen of zijn autoriteiten alsnog in kennis zijn van zijn nieuwe familienaam, afbreuk vermag te doen aan voorgaande bespreking.

Gelet op het gegeven dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “*ten laste zijn*” vrij is, is het niet aan de Raad te verduidelijken welke bewijsstukken verzoeker hiertoe dan wel dient voor te leggen. Het gegeven dat de gemeente verzoeker niet verzocht om overige stukken voor te leggen, leidt ook niet tot de vaststelling dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het komt de aanvrager toe te beoordelen welke stukken of gegevens dienstig zijn om het vereiste bewijs te leveren.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er sprake zou zijn van een tegenstrijdige motivering waar enerzijds wordt gesteld dat het voorgelegde attest van onvermogen ontoereikend is en anderzijds wordt overwogen dat het niet hoeft te verbazen dat hij in Bangladesh heden geen aanzienlijke financiële reserves heeft gelet op zijn jarenlange preciaire verblijf in België. Het gegeven dat verzoeker actueel geen aanzienlijke financiële reserves heeft in zijn herkomstland gelet op zijn jarenlange preciaire verblijf in België betekent immers nog niet per definitie dat een voldoende bewijs voorligt dat hij in het land van herkomst om te voorzien in zijn basisbehoeften specifiek afhankelijk zal zijn van de Belgische referentiepersoon. Het volstaat niet dat men aantoonde onvermogen te zijn in het land van herkomst, men dient eveneens aannemelijk te maken dat men aldus is aangewezen op de Belgische referentiepersoon om in zijn behoeften te voorzien. Het is net op dit punt dat de vraag in het bijzonder relevant is of voorafgaand aan de aanvraag, en reeds van in het land van herkomst, de betrokkene ten laste viel van de referentiepersoon. Verweerder kon in redelijkheid voorhouden dat, in het licht van het ontbreken van dit bewijs, niet kan worden volstaan met een attest van onvermogen uit het herkomstland dat men aldaar heden geen vermogen heeft – dat samenhangt met het jarenlange preciaire verblijf in België – om aan te tonen dat verzoeker in zijn herkomstland daadwerkelijk is aangewezen op de Belgische referentiepersoon en wel nu hij voorafgaand aan de komst naar België - toen hij wezenlijk evenzeer onvermogen was - ook niet was aangewezen op deze Belgische referentiepersoon (doch blijkbaar werd onderhouden door zijn biologische ouders) en louter aan de hand van dit stuk nog niet blijkt dat hij actueel in zijn herkomstland dan alsnog noodzakelijkerwijze zal zijn aangewezen op de Belgische referentiepersoon. Er wordt in dit verband verder verwezen naar voorgaande bespreking.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat het standpunt van verweerder tot gevolg heeft dat geen enkele geadopteerde derdelander nog een verblijf van langere duur kan verkrijgen, kan dit ook niet worden bijgetreden. In geval van adopties in het buitenland of indien de betrokkenen elkaar reeds kennen voorafgaand aan de komst naar België, waarbij er op dat ogenblik ook reeds een afhankelijkheidsband bestond, en de adoptie pas in België wordt gedaan of indien alsnog het bewijs wordt voorgelegd dat men specifiek is aangewezen op de referentiepersoon in het herkomstland, kan een geadopteerde derdelander zich wel degelijk beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt, gelet op voorgaande bespreking van het middel, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij zonder verdere toelichting bevel gaf om het grondgebied te verlaten.

Terwijl art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet louter in de mogelijkheid voorziet om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, doch die mogelijkheid uiteraard gemotiveerd dient te worden.

Zodat art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 52 §4, 5° lid K.B. bij de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. [...]”

De gemachtigde van de minister beschikt over de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten mee te betekenen. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de gemachtigde dient te motiveren waarom een bevel wordt betekend.

In casu werd geen rekening gehouden met de feitelijke situatie van partijen. Er werd louter een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op grond van art. 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden.”

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermog op automatische wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe is verplicht. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat een afzonderlijke motivering zich opdringt wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het betoog van verzoeker mist evenwel feitelijke grondslag waar hij voorhoudt dat geen enkele afzonderlijke motivering wordt gegeven waarom hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft zo wel degelijk geduid waarom hij ervoor heeft geopteerd verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert met name dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet

en de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft terwijl zijn legaal verblijf in België is verstreken. De Raad stipt hierbij ook aan dat deze wetsbepaling in beginsel voorziet in een verplichting tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Verweerder heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoeker het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger dient te worden geweigerd, besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen gegeven op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan welk concreet gegeven dan alsnog specifiek bij de motivering diende te worden betrokken.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke overwegingen het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het betoog van verzoeker laat niet toe vast te stellen als zou de voorziene motivering in casu niet afdoende zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De toelichting van verzoeker laat verder niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of deze hierbij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met “*de feitelijke situatie*”, doch in het licht van de gedane vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken kan hij niet voorhouden als zou zijn (feitelijke) situatie op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Verzoeker duidt op geen enkele wijze welke overige gegevens dan ten onrechte niet in de beoordeling zijn betrokken. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aan de hand van een dergelijk vaag en algemeen betoog niet aangetoond.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker woont al verschillende jaren met zijn adoptievader, dhr. [R. V. A.], te [...]. Partijen wensen hun leven verder samen uit te bouwen.

Door de beslissing tot weigering van lang verblijf, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu hij een stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden.”

2.3.2. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er allereerst op dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De Raad wijst er voorts op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in

dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Bijgevolg dient de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM eveneens te worden getoetst aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met de Belgische referentiepersoon. Hij stelt al verschillende jaren samen te wonen met zijn adoptievader en dat zij wensen hun leven verder samen uit te bouwen. Hij stelt dat bij een uitwijzing de opgebouwde stabiele gezinsband bruusk zou worden verbroken.

Daargelaten de vraag of deze ingeroepen relatie als een gezins- of familieleven dan wel privéleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, gelet op vaststelling in het eerste middel dat niet blijkt dat het bewijs van het *“ten laste zijn”* werd geleverd, stelt de Raad in ieder geval vast dat in casu een situatie van eerste toelating voorligt. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- of gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins-, familie- of privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad benadrukt dat artikel 8 van het EVRM weliswaar het fundamenteel recht op eerbiediging van het privé-, gezins- of familieleven beschermt, doch – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te veronderstellen – hieruit geen fundamenteel recht blijkt om steeds de plaats te kiezen waar men het privé-, gezins- of familieleven wenst te beleven. Uit deze verdragsbepaling kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad benadrukt verder dat de wetgever in situaties zoals deze van verzoeker reeds een eerste afweging doorvoerde tussen het algemene belang en het particuliere en familiale belang van de vreemdeling en het principieel gerechtvaardigd achtere – en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM – dat om in aanmerking te komen voor gezinshereniging in België aan een descendent ouder dan eenentwintig jaar een vereiste wordt gesteld dat deze ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat in casu niet of onvoldoende werd aange- toond dat verzoeker als ten laste van de referentiepersoon, zoals bedoeld in de verblijfsreglementering, dient te worden beschouwd. In dit verband werd geduid dat verzoeker niet of onvoldoende kon aantonen dat hij in zijn herkomstland daadwerkelijk is aangewezen op de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hierbij werd ook reeds aangestipt dat verzoekers biologische ouders nog aanwezig zijn in het herkomstland, er nog contact is en zij nog bereid lijken te zijn hem te helpen.

De Raad stelt vervolgens vast dat in casu verzoeker noch in het kader van zijn verblijfsaanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift concrete elementen naar voor bracht die erop wijzen dat op wezenlijke wijze afbreuk dreigt te worden gedaan aan het effectieve karakter van zijn privé- dan wel gezins- of familieleven. Verzoeker geeft zo niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om opnieuw bij zijn biologische ouders in zijn herkomstland te verblijven en via de moderne communi- catiemiddelen en regelmatige bezoeken nauwe contacten te onderhouden met zijn adoptievader in België. Ten overvloede wordt hierbij ook opgemerkt dat wezenlijk evenmin noemenswaardige hinder- palen worden aangebracht die de Belgische referentiepersoon zouden verhinderen, niet enkel om verzoeker regelmatig te bezoeken in zijn herkomstland, doch indien gewenst ook om verzoeker te volgen naar dit land. Er blijkt als dusdanig nog niet dat als gevolg van de thans bestreden beslissingen de hechte band met de referentiepersoon onherroepelijk zou worden verbroken, en wezenlijk bepekt verzoeker zich op dit punt tot een louter algemene bewering. Hierbij wordt ook andermaal benadrukt dat het verblijf van verzoeker in België altijd precair is geweest, en noch verzoeker noch de Belgische referentiepersoon hiervan onwetend konden zijn. Zoals reeds werd geduid, kan in een dergelijke situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van artikel 8 van het EVRM. De uiteenzetting van het middel laat evenwel niet toe, in het licht van hetgeen voorafgaat, dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden vast te stellen. Het bestreden bevel heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en belet op zich niet dat hij wordt toegelaten tot regelmatige korte verblijven of een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn situatie sprake zou zijn van een disproportionele afweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- dan wel gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS